

(frumoase, altfel), cu vestimentație desemnând exact starea socială a personajului, decor (ingenios, altfel) ilustrând fidel locul acțiunii (palat, pădure etc.) – înseamnă a-l reduce la o simplă poveste pentru puști, neinteresantă, așadar, pentru adulți. După cum, a păstra limbajul rafinat poetic ori rafinat ironic, oricum „cult”, al

dramaturgului înseamnă a supune înțelegerea celor mici unui efort pe care ei nu prea sunt dispuși să-l facă. În plus, nedumerește unanim o inconsecvență nu doar dramatică, dar și logică, provenind, mă tem, din scenariul semnat de regizorul răul Tartaglia, căindu-se în final pentru fărâdelegile comise, se plânge asistenței că justiția divină l-a

transformat în animal și arată disperat spre coada de crocodil în care i se prelungește fracul: aceasta se află însă la locul cu pricina încă de la începutul spectacolului, ba mai și „joacă” în cursul întâmplărilor, născând momente de veselie. Or fi basmele suprarealiste, dar parecă nici chiar așa! ■

Un poem non-verbal

ADUNAREA PĂSĂRILOR, scenariu de Mihaela Tonitza-Iordache după poemul lui Farrîd Udin Attar • **TEATRUL „TÂNDĂRICĂ” & ATF** • Data reprezentăției: 2 decembrie 1993 • Regia și scenografia: Cristian Pepino • Costume: Cristina Pepino • Coloana sonoră: Gabi Apostol, Roberto Cocias, Cristian Pepino • Interpreți: Ionuț Brancu, Gabriel Apostol, Liliana Gavrilescu, Decebal Marin, Călin Mocanu, Mariana Palade, Iulian Furtună, Marcelina Jugureanu, Eugenia Ionescu, Aurelian Iorga • Păpușile au fost realizate de către interpreți, asistați de Dinu Carcalețeanu și Dumitru Oprea.

Tot un examen de diplomă a fost la prima reprezentăție, care a avut loc la sfârșitul verii trecute, și **Adunarea păsărilor**: un examen de grup, de astă dată, ai cărui protagoniști formează cea dintâi promoție a secției Teatrul de păpuși de la ATF, promoție îndrumată de Cristian Pepino. Acesta a folosit ca premisă dramatică a montării adaptarea pentru scenă a unui poem arab din secolul 12, aceeași de la care a pornit acum câțiva ani Peter Brook într-un

faimos spectacol. Regizorul român nu a păstrat însă din dramatizare decât fabula, renunțând cu totul la cuvinte. În lipsa acestora, povestea nu e prea lesne de rezumat – și, uneori, nici de înțeles pe cale rațională: din cât am putut deduce, opera literatului arab Farrîd Udin Attar, amintind cumva de **Batrahomiahia** și de **Păsările** lui Aristofan, narează istoria unei comunități păsărești ai cărei membri de felurite specii duc o viață aidoma celei umane (pe care o și intersectează uneori), o viață alcătuită din dragoste și din luptă, din naștere și din moarte, resimțite, toate, cu bucurie sau durere la fel de omenească. Absența cuvintelor nu produce însă impresia de gol: și asta nu numai pentru că au fost înlocuite cu un întreg repertoriu de sunete păsărești, inspirat selectate și reproduse, exprimând toate simțămintele și stările de spirit fundamentale, ci și pentru că, sau mai ales pentru că spectacolul lui Cristian Pepino poartă în sine și face sensibile prin ecleraj, prin ilustrația muzicală și, în primul rând, prin evoluția

interpreților, atâta forță și gingășie, atâta umor și poezie încât pentru vorbe n-ar mai fi fost oricum loc. O fantezie riguros controlată ordonează mereu desfășurarea scenică: aceștia nu i se pot reproșa decât unele momente de relaxare, când ritmul mai scade, fără a periclită însă, din fericire, imaginea de ansamblu, puternică și bogată. Prin acest spectacol Cristian Pepino arată (din nou) că este, pe scena mică a păpușilor, un regizor mare. Un merit la fel de însemnat îi revine în calitate de pedagog, căci tinerii din echipă demonstrează nu numai abilități de mânători (animând cu dexteritate păpuși doar în aparență simplu de manevrat – capete de păsări prinse pe mari cearșafuri albe ce închipuie aripile), ci și un antrenament corporal aproape neverosimil. Costumați în veșminte care amintesc „echipamentul” beduinilor, ei dansează, fac pantomimă și își **joacă** personajele de păsări-oameni cu o mobilitate, o concentrare și o dăruire vădind spiritul creator ce a sudat trupa. Această trupă, actualmente integral angajată la „Tândărică”, este autoarea celui mai bun spectacol bucureștean pe care l-am văzut în prima treime a stagiunii curente. ■

Scenă din Adunarea păsărilor la Teatrul „Tândărică”, regia: Cristian Pepino

Foto: Dan Vatamanic

